

PROLÓG

Pri leteckej katastrofe zahynulo 117 ľudí. V troskách našli smrť aj špičkoví chirurgovia a známy vedec. (The New Herald)

Požiar si vyžiadal 120 obetí. Príčiny tragédie zatiaľ stále nie sú známe.
(Star Tribune)

Vlakové nešťastie. Niekoľko vozňov sa zrútilo z mosta – predpokladaných viac než 100 mŕtvych študentov. Po telách sa stále pátra. (Daily Post)

MIMORIADNA SPRÁVA. Z radarov zmizlo lietadlo: 120 ľudí na palube, trosky sa zatiaľ nenašli. (Agentúra AFP)

Záhadné zmiznutie študentov. Z medzinárodnej vedeckej konferencie sa nevrátila viac než stovka účastníkov. (Boston Globe)

Choroba mu zachránila život. Muž na poslednú chvíľu predal svoj lístok a vyhol sa nešťastiu, pri ktorom zahynulo takmer 120 ľudí.
(Newsday)

Hovorí sa o 110 možných obetiach. (Junge Welt)

Polícia stále nemá stopy k záhadným zmiznutiam, počet nezvestných rastie. (Guardian Weekly)

Kde to, doriti, som?

Bolo to iné ako ráno po náročnej noci. Nebolela ju hlava, nesušilo ju v ústach a ani žalúdok ju neťažil. Zostávalo iba okno v jej spomienkach.

Ležala na niečom tvrdom, než bola jej posteľ a po pár zažmurkaniach nespoznávala ani byt. Nepatril jej bratovi či komukoľvek z priateľov. Nikto z nich nemal tak kovovo pôsobiaci interiér a vysoké stropy.

Neznámy výhľad ju prebral z ospalého zívania. *Hádam som neaspala niekde v podniku.* Opíjanie a prebúdzanie sa na cudzích miestach nebol jej štýl, ale vysokoškolský život vedel prekvapiť.

Rozospato si odsunula z tváre niekoľko ryšavých prameňov. *Čo to, dopekla...?* Prudko sa pridvihla na laktách, ale jej pokus posadiť sa zastavil úder do hlavy.

Šokovane klesla späť na chrbát a už čulá od prekvapenia poriadne roztvorila oči.

Neležala na posteli, ako očakávala. Po bokoch mala nízke kovové steny, akoby si ľahla do odkrytej debny alebo rakvy. Vydesilo ju však to, čo videla pred sebou.

Všade, kam dovidela, sa nachádzali ďalšie podobné zariadenia uložené v skupinkách po piatich. Boli rozostavané okolo stĺpov, ktoré sa tiahli od podlahy až k vysokému stropu. Ležali v nich ďalšie osoby a aj keď nedovidela na ich tváre, museli byť v bezvedomí. Nikto okrem nej sa nehýbal.

S čoraz rýchlejšie bijúcim srdcom zdvihla ruku a narazila na sklo. Bolo také číre, že jeho prítomnosť si bez stretnutia so svojou hlavou nevšimla.

Dych sa jej zrýchlil. Najprv len zľahka zatlačila na sklené veko, napokon zapojila všetky svaly a pokúsila sa ho nadvihnúť.

Nič. Veko ostalo na mieste, akoby vážilo tonu a ju začala zachvacovať počiatočná panika. *Je to len nejaký hlúpy žart.* Snažila sa v duchu upokojiť, ale ostatné nehybné telá ju miatli. Žiaden žart by nestál jej priateľom za takú námahu.

Niekoľkokrát svoj pokus zopakovala, zapojila kolená, ale ani keď bola od námahy celá červená, sklo sa nepohlo. Zúfalo zaklonila hlavu a vtedy si v hornom rohu všimla niekoľko meniacich sa údajov.

Zariadenie monitorovalo jej životné funkcie. Jedna z hodnôt bola vysoká, rýchlo ju priradila k srdečnej frekvencii. V zmätku a v snahe vybaviť si, čo sa stalo, aj keď bez úspechu, vnímala strach len okrajovo.

Jej posledná jasná spomienka bola plná obyčajných vecí a nezodpovedala ničomu, čo zažívala. Nezodpovedala otázku, kde bola a ako sa tam dostala. Nepomohla jej odhaliť pôvod bolesti v stehnách, akoby pod špinavým pásom na rifliach mala modriny. Nespomínala si na pôvod odreniny na ruke, ktorá ju štípala, akoby bola dlhší čas zviazaná. Nespoznávala dokonca ani tričko s hlavami mačiek, ktoré mala na sebe.

V miestnosti panovalo ticho. Počula len svoj zrýchlený dych, a keď pritlačila čelo na studené sklo, nevidela nič viac ako predtým. Stĺpy a zariadenia. Nijakú inú osobu, ktorá by jej pripomenula, čo sa stalo.

Bola v pokušení zavolať do priestoru, možno pri vedomí nebola sama. Namiesto toho ale len mávala rukami, bála sa neželanej pozornosti niekoho iného, ako boli ľudia v debnách.

Preskakovala pohľadom zo zariadenia na zariadenie, ale jej pohyb nevyvolal jedinú reakciu. Netušila, čo robiť. Nemohla udierať do skla, nevedela, ako sa z debny vyslobodiť a hlavne to, prečo sa v nej ocitla. Všetko, čo jej napadlo, sa točilo okolo krvi a zvráteností, za aké by sa nemuseli hanbiť ani večerné správy.

V obmedzenom priestore mohla len ležať, a to bolo posledné, čo chcela. V zúfalom pokuse prezerala bočné steny, ale okrem otvoru, cez ktorý prúdil vzduch, nenašla nič.

Vír otázok, v ktorom sa jej krútila myseľ, zastavil prvý zvuk v inak tichej miestnosti. Pípnutie, šuchot, ktorý nedokázala priradiť k ničomu konkrétnemu, a napokon ozvena približujúcich sa krokov. Údaj o tepovej frekvencii jej srdca rapídne stúpol.

Zavrela oči, snažila sa dýchať prirodzene a upokojiť sa. Čím bližšie ale kroky zneli, tým viac sa bála. Mat' čas, začala by ťutovať svoju nevôľu chodiť na hodiny meditácie.

Pootvorila oči, hľadala neznámu osobu, ale nikoho v priestore nevidela. Srdce jej vynechalo úder, keď sa vonku mihol tieň.

Oči zase rýchlo zavrela, nútila sa držať ruky bez nervózneho tikú povedľa tela a čakala. Pripadala si ako dievča skúšajúce teóriu o medveďovi a hraní sa na mŕtveho. Ležať a nedýchať. Ona ale dýchala a tak, ako nedôverovala teórii so zvierat'om, neverila ani v úspešnosť svojho bláznivého pokusu.

Za sklom sa nepohyboval medveď ani iné zviera, ktoré mohlo vycítiť štiplavý pach strachu. Tam vonku sa stačilo zadívať na údaje a strach mal hneď svoje číslo.

Snažila sa v sebe nájsť kúsok optimizmu a dúfala v nevšímavosť únoscu. Bola len jedna z mnohých, nebola ničím výnimočná.

Zvuky utíchli. Uvedomila si to po chvíľke nehybného ležania, ale aj tak sa bála pozrieť. Namiesto toho napínala uši. *Niekde tu ale niekto je.*

Nemohla sa zbaviť dojmu, akoby mala identitu osoby poznať. Medzi ňou a spomienkami však aj naďalej stála bariéra, ktorú nevedela obísť. Ten pocit bol naliehavý, pripomínal jej chvíle pri pozeraní filmu. Keď sa jej herec zdal povedomý a po celý čas premýšľala nad tým odkiaľ. Toto

bolo rovnaké, bola si istá, že niekde vo svojom vnútri vedela niečo viac. Len nevedela prísť na to, čo.

Po chvíli pootvorila oči a v tom momente sa strhla. Stála tam osoba. On.

Prvé, čo si všimla, bola jeho značná výška. To druhé bola jeho tvár. Nevyzeral ani trochu ako drsný únosca. Nebolo na ňom nič zákerné, od rebela z akéhokoľvek filmu mal na míle ďaleko. Nemal ostro rezané črty, len sympatickú tvár. Možno by ho za iných okolností nazvala pekným cukríkom, ktorý by vyzeral dobre na každej fotke aj bez Photoshopu. Podvedome očakávala chladný pohľad, možno niečo perverzné, ale v jeho zelených očiach bola len akási mäkkosť. *Má výraz strateného šteniatka*. Inokedy by ho možno nazvala aj zlatým či chutným, ale teraz sa na neho len vyplašene dívala.

mlčal rovnako ako ona a bariéra v jej hlave prepustila pod tým intenzívnym pohľadom malý kúsok z veľkej skladačky.

Mužom treba všetko povedať na rovinu. Známy fakt, rovnako ako to, že ženy nevedia, čo chcú, ale zároveň chcú vlastne všetko. Napriek tomu dúfala, že ak pozvanie na večeru, kino, kávu, čaj a rad ďalších miest od tej istej osoby odmietne nejakou prehľadnou výhovorkou, dôjde to prsto každému. Či chodí do záchodu s jednou nálepkou Bla... alebo do dverí polepených Bla bla bla bla bla...

Ukázalo sa ale, že nie, nedôjde. Pohár jej trpezlivosti pretiekol, keď jej kamarát, ktorý bol pre ňu skôr „spoluzdieľač“ rovnakého koníčka, než blízky priateľ, položil poslednú otázku.

„A prečo nechceš ísť? Nedovolia ti to rodičia?“

Párkrát zažmurkala. Dokonca ju pripravil o schopnosť ihneď reagovať. Bola dospelá, samostatne myslíaca, s jazykom podrezaným až to nejednu osobu zaboľelo a on sa jej pýtal, či jej rodičia nedovolia ísť na rande?

„Proste ísť nechcem.“ Keď na rovinu, tak na rovinu. Zdalo sa, že táto odpoveď ho zmiatla. Nemala chuť na ďalšie otázky a už vôbec nie na tanec, do ktorého ju vytrvalo pozýval. „Idem.“ Nedefinovala kam, len sa pohla, ak by chcel ísť za ňou a nadviazať tam, kde práve ona považovala rozhovor za ukončený.

Pôvodný zámer stratiť sa na toaletách vypustila, len čo zbadala ten nekonečný rad. Namiesto toho zamierila k požiarnemu schodisku, kde bol vždy aspoň trochu chladnejší vzduch. Napriek tomu zaváhala, tým smerom sa často strácali páry hľadajúce súkromie. Nechcela nikoho vyrušiť.

Vyrušila. Na treťom schode sedel neznámy chalan s tvárou v dlaniach, akoby mal všetkého dosť. Napadlo jej, že možno len alkoholu. Zaváhala, krátko preletela pohľadom po tmavom priestore a vrátila sa späť k nemu. Vyzeral prekvapene.

Chcela ho zanechať jeho samote, ale v dave ľudí vo vnútri zahliadla svojho neželaného nápadníka.

„Ak ti to nevádi, idem sa tu skrývať aj ja.“ Znelo to ako možnosť, voči ktorej mal príležitosť namietat', ale v skutočnosti mu tú šancu nedala. Vošla do chladného priestoru, dvere sa za ňou zavreli a utlmili hudbu, keď sa bez výraznejšieho váhania pohla ku schodom. „Stačia ti ako osobný priestor dva schody z každej strany?“ Nemal sa k slovu, zatiaľ čo ona s nimi problém nemala.

Prekvapene zdvihol obočie a pokrútil hlavou. „Pokojne si sadni, kam chceš.“ Predsa len prehovoril, aj keď sa nedalo prehliadnuť, ako veľmi ho spoločnosť vyviedla z miery. Mal zvláštny cudzí prízvuk, nevedela definovať aký.

Kým on sa rozpačito upriamil na priestor pred sebou a rukou si zahrabol do tmavších hnedých vlasov, ona si ho nenápadne premerala.

Nenachádzala v jeho črtách nič zvláštne pre miestne končiny, dokonca ani vo farbe pokožky. Jedno mu ale musela uznať. Keď sa rozdávali genetické predispozície, stál v dobrom rade.

Mal chutnú nevinnú tvár príťažlivú aj bez úsmevu a vysokú, dobre stavanú postavu, ktorá sa nedala prehliadnuť, ani keď sedel.

Veľmi nepremýšľala, keď sa usadila priamo vedľa neho. Ticho by sa dalo krájať a jej podráždenie sa s každou sekundou rozpačitého mlčania menilo na svojský druh pobavenia.

„Pred čím alebo kým sa tu skrývaš ty?“ spýtala sa ho, keď to už nevydržala. Nemohla si pomôcť, uškrnula sa. Až keď otázka ostala visieť vo vzduchu, napadlo jej, že existovali aj jednoduchšie. Napríklad odkiaľ prišiel, čo študoval, pretože ako študent vyzeral a tiež sa skrýval na schodisku počas študentskej párty.

„Neskrývam sa,“ odvetil rýchlo a stroho. Ak ho v duchu nazvala šteniatkom, práve mal podobu zamrčaného mopslíka.

Postrehla, ako skrivil čelo. Akoby si sám uvedomil, že to nebola tak úplne pravda. Keď sa k nej natočil, už sa nemračil. Letmo sa usmieval a po krátkom zaváhaní aj prehovoril. „Len som nevedel, kam sa vo vnútri pohnúť, nikoho tu nepoznám. Som tu len druhý deň v rámci výmenného pobytu a chvíľu mi trvá, než sa spoločensky rozbehnem.“

Tak predsa cudzinec. Aj mala na jazyku otázku, odkiaľ prišiel, jeho nervozita v nej ale vyvolala potrebu rozfúkať tie mračná odlahčenými poznámkami.

„Nie je to také zlé. Zvládol si povedať dve vety za sebou a obe boli dokonca súvetia. Na začiatok to ozaj nie je katastrofálne.“ Plachý alebo nie, neodolala nutkaniu rypnúť si do neho. Verila, že to ustojí aj s tým svojím neistým úsmevom.

Ustál. Chvíľu len pozeral do jej tváre, akoby premýšľal nad reakciou, ale prišlo to samo a prirodzene. Niečo v jeho nervóznom výraze sa pohlo, a boli to kútiky pier. Usmial sa spôsobom, ktorý robil jeho tvár krajšou než samotné súmerné črty. Prižmúril oči a nepatrne pokrútil hlavou. Nakoniec k nej vystrel ruku.

„Noah.“

„Lyra.“

Zmätené zažmurkala. Spomienka sa vynorila nečakane a Lyra pre ňu nemala vo svojej hlave správne miesto. Nezapadala k ničomu, na čo si spomínala.

Noah. Rýchle potrasenie rúk a krátky útržok zo schodiska, viac si nepamätala, ale bol to on. Stál na druhej strane zariadenia, delilo ich len sklo. Mlčal, nebyť jeho očí, pôsobil by ako socha. Pekná, ale chladná a nečitateľná. Výzor roztomilého šteniatka bol preč.

Zmätlo ju to. V prvom okamihu to bol neznámy únosca a ona si predstavovala, ako sa brániť, ak na to príde. V ďalšom to bola osoba s menom, s ktorou sa jej podvedome spájala emócia. Strach poľavil, aj keď to nemalo nijakú logiku.

„Kde to sme?“ Mala množstvo otázok a nevedela, na čo sa spýtať skôr. Rojili sa jej v hlave ako včely. „Čo... chceš?“

„Na tom nezáleží. Budete ale v poriadku,“ odpovedal nepresvedčivo. Tváril sa príliš zachmúrene, aby to bola pravda.

„Netváriš sa tak,“ zareagovala skôr, ako by si to premyslela. „Je to nejaký obchod s bielym mäsom?“

Unavene vydýchol. „Nie. Naozaj vám nič nehrozí.“

Odfrkla. „Prepáč, ale ťažko sa verí človeku, ktorý ma zavrel do nejakej čudnej debny a pravdepodobne mnou manipuloval od prvého stretnutia.“

Len si domýšľala. Z jednej spomienky si vytvorila niekoľko scenárov a skúšala ho vyprovokovať k niečomu viac ako len k uisteniam, ktorým neverila.

„Takže ty si na mňa stále... spomínaš?“ Znel prekvapene. A ustarane.

Strach z fyzického násillia sa zmenil na inú formu obáv. *Čo nám dali za drogy?* Nemala potuchy, ako sa dali ovplyvňovať spomienky ľudí, ale určite to nešlo zo dňa na deň. „Ako dlho nás tu držíš?“

Nedokázala skryť zdesenie. Už to nebolo len o tom, čo s nimi plánoval, ale aj o tom, čo všetko si nepamätala. Mohli tu byť celé dni, možno aj týždne a nemuseli o tom vedieť.

Hruď sa jej opäť zdvíhala prirýchlo, podvedome sa dotkla odretého miesta na ruke. Bolo citlivé na dotyk, rovnako ako stehná. *Čo mi urobil?* Preglgla sliny, ktoré sa jej začali hromadiť v ústach.

„Lyra,“ Noah hľadel na údaje v rohu skla, „upokoj sa. Nič sa...“

„Nevrav mi, že sa nič nedeje! Som zavretá v debne, nefunguje mi vlastná hlava a ty si nejaký...“ Ani nevedela, ako ho nazvať. *Hlavne je to únosca a ty na neho štekáš.*

„Nie je to tak, ako to vyzerá,“ ozval sa, keď vetu ani po chvíli ticha nedokončila.

„Samozrejme. Nikdy to nie je tak, ako to vyzerá,“ zamrmala ironicky. Ďalšie jeho slová prestala vnímať, vybavil sa jej krátky záblesk spomienky. Auto, ktorému skočila do cesty. Škrípavý zvuk pneumatík, bolesť v stehnách a dopad na kapotu. V poslednom obraze bol mobil a číslo polície.

Snažila sa spomienku zachytiť, ale vykĺzla jej. Zmätené potriasla hlavou.

„Lyra?“

Nevšímala si ho. Klíčila v nej malá nádej, aj keď si to všetko možno pospájala zle. Šanca tam ale bola, mohla zavolať na políciu. Možno ich práve niekde hľadali. Ulice boli plné kamier, niekto musel niečo vidieť. Ak nie ju, tak niekoho z ostatných.

„Nájdu nás,“ vyhlásila s takou istotou, akú ani sama nemala. Len chcela.

Pokrútil hlavou. „Nie, nenájdu.“

Tváril sa otravne sebaisto a ona si priala zmazať mu ten výraz z tváre. „Zavolala som na políciu. Nájdu nás,“ vyhrkla skôr, ako si slová premyslela.

O sekundu nato to oľutovala. Možno vyzradila dôležitý tromf. V Noahovej tvári ale nijaké vydesenie nenašla.

„Nenájdu,“ zopakoval trepezlivo. Na únoscu bol neprirodzene prívetivý. V hlase mal ale takú istotu, až Lyru mrazilo. „Vzali sme vás v klube. Polícia tam dorazila spolu s hasičmi, ale až po tom, čo klub tak trochu vybuchol a zhorel do tla.“

Naprázdo otvorila ústa, nemala na to slová. Kým ich našla, Noah ju predbehol a pokračoval.

„Zanechali sme tam genetický materiál pre identifikáciu tiel. O pár hodín...“ zastavil sa, rukou si zašiel do hnedých vlasov, akoby premýšľal a pokračoval. „U vás to teda asi potrvá skôr pár dní, no nakoniec identifikujú vaše pozostatky. Pre svet budete onedlho všetci mŕtvi.“

„To ťažko.“ Pozrela na neho ako na úplného blázna.

Mŕtvi. Bolo to možné? Nebola si istá. Vo filmoch dokázali určiť celý rad údajov hádam aj z vlasu, ale ako fungovala skutočná polícia, to netušila.

Noah bol o svojich slovách presvedčený, a to ju desilo. Tvrdil, ako budú v poriadku, ale ľudia, ktorí mali byť v poriadku, neumierali. Skutočne ani fiktívne. Znamenalo to nikdy sa nevrátiť domov.

„Moja rodina,“ zamrmlala, nechcela si predstavovať chvíľu, keď sa pred dverami objaví polícia. *Rodičia aj tak nebudú doma.* Takmer nikdy neboli. Ale jej brat, nechcela na to myslieť. Ale myslela. Dokonca aj na Jane. Sestru, s ktorou sa viac hádala, než rozprávala.

„Oni...“ Noah sa k vysloveniu prázdnych fráz nedostal. Znovu sa ozval ten šúchavý zvuk, museli to byť dvere. Spozornel, pozrel sa smerom, kam ona nedovidela a zneistel.

Blížili sa k nim kroky a Lyra sťažka preglgla. Ak prichádzajúca osoba vyvolala v Noahovi neistotu, čo to znamenalo pre ňu? Chcela zavrieť oči a hrať sa na bezvedomú, ale on jej to svojou prítomnosťou kazil. Namiesto toho sa, aj keď zbytočne, ešte raz pozrela po zariadení, prešla si po vreckách a hľadala čokoľvek. Keby len kľúče, aj s tými by sa dalo brániť.

„Čo s nami bude?“ šepľala a čakala, kto sa objaví.

„To je jedno. Všetko sa dozvieš, keď sa prebudíš s ostatnými,“ odvetil. Jeho hlas stvrdol. Nechcel pred ďalšou osobou vyzerat' mätko. „Tento rozhovor si aj tak nebudeš pamätať.“

Druhú osobu bolo počuť čoraz bližšie a aj keď sa Noah snažil, v tvári nedokázal skryť stres. „Ušetril som ťa a ty...“ stíšil hlas, pokrútil hlavou a pohľadom šibol za zariadenie.

Lyra mu nerozumela. Ušetril ju? Ako ju ušetril? A prečo tu potom bola? Ani nevedela, kam mierili a kto boli a on sa tváril, akoby v skutočnosti za niečo mohla ona.

Chcela sa ho spýtať, ale kroky utíchli nebezpečne blízko pri nich. Nikoho nevidela, ale Noah otočil hlavu a na niekoho sa díval.

„Čo tu s ňou robíš?“ druhý únosca znel zachrípnuto a vzdialene, napriek tomu mala Lyra opäť ten pocit niečoho známeho. Spomienka k nej ale neprichádzala. „A prečo je pri vedomí?“

Nespokojnosť v tom hlase bola takmer hmatateľná. Sledovala Noaha a všimla si, ako nervózne zastrčil prsty do vreciek riflí. Ledabolo pokrčil ramenami, snažil sa vyzerat' nad vecou. Nešlo mu to.

„Našiel som ju tak. Navýšim jej hladinu SP8 aj USd,“ odpovedal a znovu otočil hlavu ku sklu. Na Lyru nepozrel, len siahol do rohu obrazovky a prstami prechádzal po povrchu, niečo hľadal. O pár sekúnd už stláčal drobné plus.

„Hej!“ skríkla na neho a buchla rukami do preskleného veka. „Prestaň! Čím ma dopujete?“

Nepoznala ani jeden z názvov, ale dopovali ju. To bolo samo o sebe zlé. Pocítila nad hlavou jemné fúkanie, a tak ju vyvrátila. Nech SP8 a USd znamenali čokoľvek, prúdilo to do zariadenia spolu so vzduchom. Nemala tomu ako zabrániť, ak sa nechcela udusiť. *Mysli, myslí, myslí...*

Napadlo jej zadržať dych a dúfať, že to ventilácia po chvíli vysaje von. Bol to rozumný plán, keby jej srdce znovu nebilo tak rýchlo a ona zúfalo opäť plesla po skle. „NOAH!“

Ani na ňu nepozrel. Len pridol plus aj pri ďalšej skratke. Lyra sťažka vydýchla a s nádychom pocítila otupenosť a ospalosť. *Uspávajú ma.*

„Noah?“ Začula zachrípnutý hlas. „Odkiaľ vie to meno?“

„Pamätá si ho.“

„Preto jej dávaš SP8? Už dávno si ťa nemala pamätať, nemôže byť odolná.“

Nerozumela im. Zadržiavala dych a snažila sa vydržať čo najdlhšie.

„Predtým ho nedostala,“ Noaha nebolo takmer počuť.

„Prosím?“

„Nedostala sérum. Ja som ju...“ Noah sa na dlhšiu chvíľu odmlčal, akoby nebol schopný vetu dokončiť, „nevymenil.“

Nerozumela, o čom hovorili o nič viac ako predtým. *Nevymenil? Čo to znamená?*

„Zbláznil si sa? Cazzo! Prečo si potom povedal Victorii, že si to bol ty?“

Ticho.

Hovorte niečo. Dochádzal jej vzduch, potrebovala sa nadýchnuť. Snažila sa ešte chvíľu vydržať, aj keď to bola zbytočná snaha. Vzduch jej nad hlavou fúkal stále silnejšie.

„*Lebo som niečo... urobil!*“ Posledné slovo Noah vyhrkol hlasnejšie, než chcel. Uvedomil si to a hlas opäť stíšil. „Ak by sa niekto nepriznal, komisia by vyšetrovala nás všetkých a nejako by prišla na to, že som...“

Nevydržala to. Po prudkom nádychu sa jej v niekoľkých sekundách zatmelo pred očami a upadla do bezsenného spánku.

Dostať poštu bolo nanajvýš vzácné. Skutočný papierový list napísaný niečou rukou a nielen zhluk písmen na obrazovke či holograme. Na jeden taký čakal už dlhé mesiace, hoci by sa uspokojil aj s obyčajným zablikaním na svojom varue.

Oči, také tmavé, až sa zlievala hranica medzi dúhovkou a zrenicou, mu padli na kožu ruky. Lákalo ho zapnúť si systém a schránku skontrolovať, ale už teraz narúšal pravidlá rodinného stolovania.

Zdvihol hlavu k otcovi a zahliadol dôverne známy výraz jeho tváre. Ak by sa Kegan Eathen Lamaire mračil o stupienok menej, možno by si dovolil prehlásiť, že mal jeho otec dobrý deň.

Ale nemal. Pozoroval ho z miesta na čele stola a vidličkou pritom naháňal po tanieri hrach a trasiu. Neznášal ten malý žltý kus zeleniny, ale napriek tomu si ho spolu s ostatným jedlom distinguishingovane vkladal do úst.

„Je koniec sielltu,“ prehovoril vyčítavo Kegan Lamaire, len čo prehltol sústo. Hlboko zakorenená etiketa mu ani v súkromí nedovolila prehovoriť s plnými ústami. „Koľko mesiacov mieniš zotrvať v tomto stave ničnerobenia a povalovania sa?“

Shade sa len zriedkakedy cítil taký malý ako teraz. „Nemohol sa ten list... stratíť?“

Čakali naň obaja. Predstavoval budúcnosť len jedného z nich, ale ich túžba po tom kúsku papiera bola takmer rovnaká.

„List od kráľovnej? Stratíť?“ Už tón, akým tie slová Kegan vyslovil, bol odpoveďou.

Nastalo ticho. Nepříjemné, do uší sa zarezávajúce ticho, keď aj dýchanie znelo hlučne. Muž so sklamaným výdychom odložil príbor, kúskom vreckovky si prešiel po perách a hodil ju do prázdneho taniera.

„Napadlo ti niekedy, že tvoje skutky majú následky?“

„O čom hovoríš?“ Shade sa zamračil a s dožutím sa neunúval. Jeho otec si aj tak vždy našiel niečo, čo robil zle.

„O tvojich neustálych eskapádach so ženami,“ odvetil Kegan bez zaváhania. Dodatok bol ale ostrejší. „A s princeznou.“

Aj druhý príbor dopadol na tanier a cinknutie kovu o sklo sa roznieslo jedálňou.

„Už som ti povedal, že som s Vanilkou nič nemal.“

„Je to Varya Vanille Vanvalle, princezná a budúca kráľovná Valakrie. Konečne si to vštep do tej svojej tvrdohlavej hlavy.“ Nezvýšil hlas,

Kegan Lamaire nikdy nekričal. V jeho slovách však zneli podráždenie a netrpezlivosť.

„Do reči sa neskáče,“ ozval sa Shade a nechal si niekoľko sekúnd na dramatickú odmlku, než dodal, „otec.“

Bolo mu jedno, akú reakciu jeho drzá poznámka vyvolá, adrenalín mu nikdy nebol cudzí. Chuť do jedla ho prešla už pred pár minútami a jediné, čo si prial, bolo vypadnúť.

Stolička sa s typickým dreveným zaškrípaním pohla a Kegan Lamaire vstal. Pôsobil staršie, než v skutočnosti bol, vrásky sa mu po smrti manželky usadili v tvári ešte hlbšie. Napriek tomu sa postavil rýchlo a svižne. Rukou si uhladil už skôr sivé, než pôvodne tmavé vlasy a zamračil sa.

Nezareagoval podľa predstáv svojho syna. Z pier mu vyšiel len krátky výdych. Nadýchol sa, akoby rátal do päť, než prehovoril. „Etiketa, len keď ti to vyhovuje, však? Ako všetko.“

S tými slovami opustil jedáleň. Vzduch v miestnosti oťažel rovnako ako Shadovo svedomie.

„Cazze...“ zanaďával do ticha aj napriek hrozbe menom Halliel. V čase, keď bol ešte chlapec, mu ich služobná za také slová neraz švihla čímkoľvek, čo mala práve poruke.

Nevedel, čo urobiť. Oprel sa, ale ani keď zaklonil hlavu a privrel oči, nenašiel pohodlie, ani sa neuvoľnil.

Od mala mal jasno v tom, kto je, čím bude a čo chce. Predurčovalo ho jeho meno, postavenie, výchova i výber štúdia. Úsilie, ktoré do neho vložil. Spočiatku nebol nervózny, ani keď mu jeho priatelia zo školy písali o listoch, ktoré dostávali. Trpezlivo čakal.

Nerozhodilo ho to, skôr posilnilo, keď sa dopyčul o slabších článkoch tímov. Tí, ktorí sa za celé roky ani raz nepriblížili k výhre, dostali svoje poverenia, tak čoho sa mal báť on – kapitán? Každý jeden rok štúdia doviedol ich zostavu k víťazstvu, bol si sebou prekliato istý. Dlhو chodil s vypnutou hrudňou a sebaistota z neho vyžarovala, ani nemusel otvoriť ústa.

Napokon skončil neistý v jedálni rodinného domu, sklúčený svojimi i otcovými očakávaniami. Deprimovaný rečami a domnienkami, ktoré už museli mať jeho priatelia i súper.

Kamaráti sa ho spočiatku pýtali, kam ide, aké miesto dostal, ale to ustalo pred pár týždňami. Aspoň oni vedeli, kedy bol čas prestať sypať soľ do otvorenej rany.

Palcom si zatlačil zboku na ľavé zápästie a spustil varue. Hologram drobnej obrazovky sa mu na koži objavil takmer okamžite. Jeho otec mal pravdu, bol koniec sielltu, a to znamenalo nielen zlyhanie u kráľovnej, ale i návrat jeho najlepšieho priateľa. Pozrel na čas, polhodina a bude dostupný.

Jemne zatlačil na znak Siete a prešiel po zozname aktívnych kontaktov. Meno svojho priateľa v ňom nenašiel, a tak varue vypol a vstal.

Ako predpokladal, Halliel pobežovala po chodbe s malou krhličkou v ruke a s obavami k nemu zodvihla pohľad. Tvárila sa, akoby len polievala kvety a Shade jej pokus o nenápadnosť nekomentoval, aj keď kvety ju videl zalievať už včera.

Halliel neprehovorila. Už párkrát sa ho pokúšala utešiť, ale jej slová sa nikdy nestretli s pochopením, a tak to vzdala. Shade na ňu nechcel byť nepríjemný, ale nepotreboval útechu. Nepotreboval nič, ak sa nechystala spoza kvetináča vytiahnuť jeho stratený list.

Prešiel dlhou, na bielo vymaľovanou chodbou len s krátkym pokývnutím. Cítil jej pohľad na chrbte ešte aj vo chvíli, keď zabácal za roh k schodisku vedúcemu na poschodie. Ich dom vždy považoval za priveľký, ale v okamihoch ako tento bol za množstvo stien a únikových možností rád.

Než by sa zjavil niekto ďalší zo služobníctva, ktorého bolo viac než členov rodiny, priložil zápästie k malému snímaču na stene. Systém potvrdil jeho totožnosť a na drobnej obrazovke sa zjavilo meno a fotka. Dvere do izby sa automaticky otvorili.

Kým rodinné sídlo bolo čisté aj v najskrytejšom rohu, jeho priestory v porovnaní so zvyškom pôsobili chaoticky. Dnu mal prístup len on, a tak police okupovali čiastočky prachu, posteľ nebola ustlaná a na modrom gauči sa povalovalo oblečenie.

„Hej, Blue, žiješ?“ opýtal sa, aj keď odpoveď poznal vopred. Ak už nič, aspoň bezduchý operačný systém domu a jeho robotické odpovede ho neštvali.

„Moja existencia nie je založená na živote, ale na technickom pokroku, pán Shadee. A podľa mojich záznamov som vám túto informáciu poskytla už dvestodeväťdesiatštyrikrát. Mali by ste navštíviť lekárske centrum a nechať si skontrolovať pamäť. Je možné, že máte poškodenú nejakú časť mozgu.“

Trhlo mu kútikom pier, informácia o možnosti poškodenia mozgu bola novinka. Dokonca ani fakt, že ho nazvala celým krstným menom, ho neprinútil zamračiť sa. Shadee. Nemal to meno rád. Sám sa zásadne predstavoval skrátanou verziou a túto, pre neho zženštilú formu zatajoval, kde sa dalo.

„A ja som ti už aspoň miliónkrát povedal, že ma máš volať Shade,“ odvetil jej bez výraznej nádeje, že sa tak niekedy stane. Problém nebol v Blue, ako sa systém pre modré svetlo nazýval, ale v jeho otcovi.

„Informovali ste ma o tom len osemstotrikrát, nie milión. Zmena mena nie je prípustná, pán Kegan Eathen Lamaire mi v nastaveniach formu Shade zakázal. Ospravedlňujem sa, pán Shadee.“

„Ja viem, zabudni na to,“ vydýchol už nepatrne zamračený, nemalo cenu o tom diskutovať.

„Zabúdanie nie je možné. Pamäť môjho systému obsahuje kapaci...“

„Blue, utlm sa.“

Veta zostala nedokončená. Modrasté svetlo mierne pohaslo, ale operačný systém fungoval aj naďalej. Stačilo otvoriť ústa a vydať príkaz.

Aspoň že sa operačný systém, aj keď ženského rodu, nemôže uraziť.

„Napusti vaňu,“ prehovoril po chvíľke hrabania sa v skrini. Aj napriek neporiadku v miestnosti bolo oblečenie na poličkách úhladne poukladané do komínčekov alebo zavesené na vešiakoch. Väčšina látok mala tmavú, alebo naopak snehovo bielu farbu.

Pri zvukoch tečúcej vody si vyzliekol tričko a hodil ho na gauč.

„Zapni štvorku,“ požiadal Blue, zatiaľ čo si z nôh sťahoval ponožky.

Niekoľko rôzne rozložených gúľ sa v rovnakej chvíli zaplo, zablikalo svetlo a priestor osvetlil hologram dvojice postáv.

Štvorka vysielala správy z celej galaxie a aj keď novinky neboli vždy záživné, bolo v Shadovom záujme držať si prehľad.

„... opäť zničili úrodu na polovici Jaquaru. Podľa odhadov škody ovplyvnia dovoz rezky vo viac ako polovici planét...”

Shade vnímal len okrajovo. Anarchorance mala vlastné polia, ale nie dostatok, aby nepatrila do spomínanej polovice. Podobné problémy sa ale vyskytovali každý rok, a tak nemohli nikoho prekvapiť.

Pozornosť mu upútala žena, ktorá správy hlásila. Ženy z Doranu mal rád. Snedé, s hustými tmavými kučerami a zvyčajne pomerne naľahko odeté. Doran bola horúca planéta, kde sa so zahaľovaním veľmi netrápili.

Žena z hologramu nemala typický odev pozostávajúci len z pásu látky na prsiach a úsporných kusov odevu v dolnej časti tela. Na šatách z galaktického vysielania mala vyšité tradičné vzory svojej planéty. Napokon dohovorila a k slovu sa dostal jej kolega.

„Len pred malou chvíľou planéta Azde oficiálne potvrdila Rijáncov na svojom území. Napriek špekuláciám o dávnejšom preniknutí vláda tieto tvrdenia do dnešného dňa odmietala. Po incidente na hlavnom kontinente musela informácie priznať.”

Hologram sa sformoval do záberov z Azde, chladnej planéty ležiacej na okraji planetárnej sústavy.

Shade ostal stáť na polceste do kúpeľne. Pri pohľade do strhanej tváre generála Burneta, predstaviteľa vojenskej sily planéty, cítil výrazné uspokojenie. *Karma je zdarma*. Preletela mu hlavou veta, ktorú neraz počul na Zemi.

Azde bola so susednou planétou Gors roky ovládaná ľuďmi s výraznými ambíciami a nevôľou voči akýmkoľvek dohodám či mieru. Desiatky rokov viedli vojny s planétami bez spojencov, ktoré neboli schopné brániť sa.

Dve zdevastovali takmer úplne, tú najbližšiu k sebe zničili a takmer obsadili aj Anarchorance.

Hologram sa v ďalšom zábere vrátil späť k dvojici moderátorov. „Generál Burnet uistil občanov o odstránení Rijáncov svojou typickou brutalitou a mŕtve telá vystavil ku každému vstupu do hlavného mesta. Občania planéty napriek tomu žiadajú sprísnenie kontrol a viac hliadok. To, ako sa Azde vysporiada s rijánskou hrozbou, ukážu až najbližšie dni. Môžeme len hádať, či generál Burnet stiahne z bojov časť vojakov

a ochráni svoje obyvateľstvo, alebo podcení Rijáncov ako mnohí pred ním.“

Kým správy pokračovali, Blue zablikaním signalizovala žiadosť o pozornosť. „Váš priateľ, pán Vellner, prekročil pred dvomi minútami hranicu galaxie a pripojil sa na Sieť. Žiada o holografický hovor, prajete si ho potvrdiť?“

„Áno, spoj nás.“ Kúpeľ mohol počkať. Systém reguloval výšku hladiny i teplotu vody a aj keby nie, Shadovi už tvár najlepšieho priateľa chýbala. Rovnako aj jeho sprosté poznámky, ktoré očakával v prvých dvoch vetách.

„Striptíz na privítanie?“ Smiech vo Vairenovom hlase bol nákazlivý. Nedalo sa mu ubrániť, keď zaklipkal očami ako ženy z filmov a dodal: „Som ti až tak chýbal?“

Shadova nálada sa takmer okamžite zlepšila. Nezmenil to ani pohľad na známu miestnosť za Vairenovým chrbtom. Takto pred rokom bol tam, kde on. Usmieval sa na celý svet a sníval o budúcnosti.

„Ale no!“ vyhlkla holografická podoba Vairena, keď sa Shade hodil na pohovku vedľa špinavých vecí a odtisol ich od seba čo najďalej.

„Čo si sadáš? Pusti hudbu a zavľň sa, nie je potrebné hanbiť sa. Všetko som už videl a ako sa zdá, ani nové tetovačky ti nepribudli.“ Vairen sa usmieval spôsobom, pri ktorom sa mu na brade nedala prehliadnuť drobná jamka. Nikdy nepatril k typickým krásavcom, z ktorých ženy padali do kolien, ale chvíľka rozhovoru to dokázala zmeniť. Ľudí k sebe lákal svojou povahou, prirodzená charizma a uvoľnenosť nahrádzali to, o čo sa príroda nepostarala.

Shade klesol pohľadom na svoje tetovania a pokrútil hlavou. Vairen mal pravdu.

„Žiadne nové,“ priznal a aj keď sa naďalej usmieval, niečo v ňom povädlo. Bez nových čiar na koži sa v jeho živote neudialo nič významné. Bola to ďalšia pripomienka jeho zlyhania. Ak mu to na oči nevyhadzoval otec alebo iní ľudia, stačilo sa zadívať do zrkadla. Než by dal ale Vairenovi príležitosť spozorovať chmáry na svojej duši, pustil sa do malého slovného protiútku. „Ale pozrime sa na teba. Za ten pozemský mesiac vidím nejaké zmeny. Nemal ti kto vlasy skrátiť, máš ich nejaké strapaté a dlhšie, než je u teba normálne. A tiež... čo to tam vidím?“

Mierne sa naklonil zo svojho miesta a okato presunul pozornosť k napasovanému tričku svojho kamaráta. Takmer akoby sa skutočne zhrozil, zdvihol hlavu a pohoršene ňou pokrútil. „Vairen Vellner! Že si sa ty stravoval v rýchlych občerstveniach? Hranolky plávajúce v oleji! Hamburgery s mäsom, ktoré ani pes nechce! Hmm? Zdá sa mi, že si nám nejako pribral. Kto ťa takto bude chcieť?“

Vairen sa uškrnul. V jeho podaní to prosté gesto dokázalo zachytiť desiatky odtieňov. Mal svoj úškrn pre pobavenie, rýpanie, dokonca aj zlomyselnosť a chvíľku škodoradosti. Každý, kto ho poznal, dokázal tie drobné rozdiely v jeho tvári rozpoznať.

„Ak chceš, aby som si tiež vyzliekol tričko, vieš, že mi to stačí len povedať. Nemusíš sa tváriť, že chceš kontrolovať moju váhu,“ odvetil Vairen bez zaváhania, aj keď trička sa nedotkol. Nemusel nikomu nič dokazovať a vedel to.

„Ako to išlo na Zemi?“ spýtal sa Shade skôr, než by Vairen preniesol pozornosť späť k nemu. Nemal ešte chuť načínať tému svojej neschopnosti.

„Akú otázku dostanem potom, keď už sa tak veľmi chceš vyhnúť debate o tom, čo ťa serie? Preberieme aj počasie vo vesmíre?“ Vairenov úškrn sa zmenil, už nebol pobavený, ale rýpavý. Pokus o odvrátenie pozornosti na neho očividne nezabral. Namiesto toho otočil hlavu k ploche číreho skla, ktoré tvorilo okno do vesmíru. „Trochu temno, miestami svetielka. Bez prehánok. Pred vstupom do galaxie lietali meteority vo veľkosti stoličiek, ale nezmokol som.“

Vairen odlepil zadok od stola a presunul sa o pár krokov k jednolôžkovej, úhladne ustlanej posteli. Aj keď vedel o Shadovom zámernom obracaní pozornosti, pristúpil na to. „Vieš, že túto časť výcviku považujem skôr za dovolenku. Je to skoro ako vrátiť sa v čase o sto rokov dozadu.“

„Mňa vždy najviac ranilo kino a všetky televízne a komunikačné záležitosti. Keď spustili 5D kino a videl som to ich nadšenie, skoro som sa udusil pukancami,“ zasmial sa Shade.

„Tak prá, už majú myslím aj 6D!“

Miestnosťou zaznel ich uvoľnený smiech. Prerušila ho len Blue svojou pohotovou informáciou.

„Podľa pozemského vyhľadávača je možné na Zemi navštíviť aj 12D kino. Obsahuje slabý a silný vietor, myši, blesky, oheň...“ menoval v rýchlosti operačný systém, zatiaľ čo Shade venoval Vairenovi sprisahanecký úškrn. Ten mu ho opätoval a kým Blue hovorila ďalej, perami naznačil – ženy sa neprerušujú.

„Vďaka, Blue, si poklad ako vždy,“ nadhodil Vairen pobavene, len čo systém utíchol a, prirodzene, dostal aj spätnú reakciu.

„Nie som poklad, pán Vellner, som operačný systém s pripojením na desiatky planét a so špeciálnym prístupovým kódom na zabezpečené siete. Nemáte ale začo.“

Blue stíchla, Shade sa snažil nesmiať, hlavne pri pohľade na Vairena natriasajúceho sa na posteli s rukou cez ústa.

„Lov sa vydaril?“

Vairen krátko prikývol, ale niečo v jeho tvári sa na okamih zatiahlo do chmúrneho výrazu. „S Jacobom sme získali peknú rôznorodú skupinu. Aj keď sa ešte uvidí, čo z nich bude. Zmena prostredia dokáže odhaliť rôzne temné zákutia charakterov.“

Pozície sa vymenili, teraz skúmový pohľad prichádzal od Shada. „To nezvykne rozhodiť pána flegmatika. Čo sa stalo?“

Poznali sa od detstva, prečítať vlastného priateľa nebolo zložité. Ale kým Shade sa stále odhodlával vytiahnuť na svetlo sveta svoje trápenie, Vairen sa nezdráhal.

„Máme tu súrodencov.“

„A? Nie je to zase také ojedinelé, raz ich schválili aj nám,“ pokrčil Shade ramenami, nevidel dôvod, prečo si tým lámať hlavu. Nebolo to typické a o výnimku sa často nežiadalo, ale stále nešlo o nič nezvyčajné.

„Troch.“

Shade pootvoril ústa v nemom ou. „To je... netypické?“ Nič lepšie mu na jazyk neprišlo. Slovo netypické ale neodzrkadľovalo jeho myšlienky. Nech v mysli pátral akokoľvek ďaleko, nespomínal si na takýto prípad. Traja súrodenci. Napriek tomu stále nevidel dôvod, prečo by to malo jeho priateľa tak trápiť. Obhájenie tohto rozhodnutia bolo na Spojke, nie na ňom.

„Hlavne neschválené.“

Rozhovor vystriedalo krátke ticho. Ani jeden z nich sa už neusmieval, zamračene hľadeli na hologram toho druhého.

„Cazze... to je...“ Shade ostal zarazený. Cesty na Zem mali veľa predpisov a pravidiel. Obsahovali desiatky zákazov, protokoly, ako sa zachovať v najrôznejších situáciách. Zakaždým sa niečo porušilo, či už išlo o drobné prehrešky v trávení voľného času alebo v spôsobe kontaktu s pozemšťanmi. V celej histórii komplexu si ale nikto nedovolil vziať neschválenú osobu. „... na vylúčenie. V tom najlepšom prípade.“

Ďalšia odmlka trvala dlhšie než predošlá. Shade si nebol istý, či si Vairen triedil myšlienky, alebo čakal, keď tak urobí on. Mal množstvo otázok, ale niečo v ňom vedelo, že vinníkom nebol on. Vairen bol možno drzý, možno mal záľubu robiť si veci po svojom a obchádzal pravidlá na každom kroku, ale rozhodne nebol hlupák.

Na vyhodenie z programu stačilo priniesť na Zem nedovolenú techniku. Vziať neschválenú osobu, bolo ako zahodiť celú svoju budúcnosť do koša.

„Nebol si to ty.“ Nezakončil vetu otáznikom ani váhavou bodkou.

„Jasné, že nie,“ odvetil Vairen a na okamih sa mu tvárou mihol neveselý úsmev. „Jeden zo subjektov je môj výber, ale nie ten neschválený.“

Kým sa Shade stihol spýtať, kto bol ten hlupák, Vairen šibol pohľadom k dverám svojej kajuty a mierne sa predklonil. „Bol to starší brat z rodinky Sheredai.“

„Žartuješ.“ Viac v šoku byť nemohol.

Vairen vydal tichý neidentifikovateľný zvuk a pokrútil hlavou. „Ani nie. Priznal sa k tomu.“

„Sheredai,“ zopakoval Shade neveriacky. „Taký *bodoh* nie je ani on.“

„Zjavne je. Oba subjekty sú od nich, ten druhý aspoň schválený.“

„Čo povedala Spojka?“ Shade si spomenul na vlastnú Spojku. Ten chlap by ich zabil. Neznášal problémy a vinníkovi by spravil zo života peklo.

„Victoria? Zbledla ako stena, len čo z neho vyliezlo priznanie. Hodnú chvíľu len tak pozerala, akoby si odhryzla jazyk. Vždy pre neho mala slabosť a pôvodne si myslela, že v tom mal prsty Jacob. Sheredai ju vymenil za jeden z jeho subjektov. Nevie, či si myslel, že to tým zamaskuje.“

„Ju?“

„Aj keby sa vyhlásila štvrtá galaktická vojna, tak zmienka o žene ťa zaujme vždy, čo?“ Vairenov hlas zafarbil smiech. „Je to taká pehavá ryšavka.“

Shadovi poskočili kútiky pier. „Pekná?“

„Ryšavá,“ odpovedal Vairen, akoby to malo všetko objasniť.

Shade bol zvedavý na viac detailov, ale vrátil sa k podstatnejším veciam ako vzhľad jednej pozemšťanky. „A čo nakoniec Victoria urobila?“

„Poslala nás všetkých preč vrátane jeho brata. Čo sa dialo potom, je otázne. Vieš, že tie dvere sú zvukotesné. Aj keby na Sheredaia hodinu vrieskala, nepočuli by sme nič. Vyšiel odtiaľ ale značne bledý.“

Shade o tom pochyboval, nakoľko išlo o jej blízkeho priateľa. Ani Sheredaiov pôvod jej to neľahčoval a hoci Shade nebol fanúšikom ani jedného z bratov, trochu ho ľutoval. Vďaka skúsenostiam so svojím otcom mal predstavu, čo Sheredaia doma čakalo. Nešlo len o problémy v komplexe, ale aj o povest' ich rodiny.

„Vyhodia ho,“ povedal napokon Vairenovi. Predpokladal riaditeľovu diskretnosť, ale ani on nemohol odignorovať hrubé porušenie planetárnych pravidiel.

„Ktovie. Je to Sheredai, možno to jeho rodičia nejako... vykryjú.“

„Také páky nemajú ani naši otcovia. Vzal neschválený subjekt,“ Shade pokrčil ramenami. „To je masaker sám o sebe, nieto subjekt s dvojitou rodinnou väzbou. Tam mu ani meno veľa nepomôže.“

Vairen sa pomrvil a neurčito mykol plecami. Situácia nemala v histórii obdobu, a tak jej riešenie bolo zároveň vzorcom riešenia do budúcnosti. Ak by to bol urobil ktokoľvek iný, všetko by bolo prosté.

„Neviem, fakt neviem, ale dúfam, že ho nevyhodia.“

Shade si prekvapene premeral najlepšieho priateľa. Nespýtal sa, či žartuje, vedel že nie. Súťaživosť bola na mieste, Vairenovi by vyhodenie Sheredaia výrazne uľahčilo posledný rok v komplexe. Ako by ale chutila výhra, ak by drak prišiel o jednu z najdravších hláv?

„Viac ma zaujíma dôvod. Riskoval všetko, a my obaja vieme, čo to znamená, pre nejakú pehavú pozemšťanku,“ zamrmľal Vairen zamyslene.

„Tie pehy nejako spomínaš, páčila sa ti?“ Shade pobavene zaklipkal očami a vzápätí sa na neho vyrútil vankúš. Preletel cez hologram a rozplynul sa na hranici holografického spojenia.

„Cazze,“ zanádal Vairen, keď sa u neho v kajute ozval akýsi rachot. Skutočným vankúšom zasiahol fľašu s vodou na stole. „Sklamem ťa, nemal som tú česť.“

„Keby to nie je Sheredai, aj by mi napadli nejaké poznámky k vzplanutiu lásky na prvý pohľad, ale vieme, ako na tom ten chlapec je, takže si to odpustím.“ Shadovi táto možnosť napadla medzi prvými, ale odtlačil ju bokom. Čím dlhšie ale premýšľal nad dôvodmi, tým viac v ňom rástla zvedavosť. Niečo v tom bolo, ale on nebol na Sheredaiovom zozname priateľov, aby sa ho na to mohol len tak spýtať.

„Možno sa dozvieme. Nevieme, aký bude postup vyšetrovania, ale predpokladám, že otec niečo vedieť bude.“

„Ako veľmi som zlý, keď si to trochu užívam? Konečne urobil nejaký prešľap aj jeden z dokonalých synov.“ Nebola to škodoradosť, čo Shade cítil, ale istý druh zadosťučinenia, áno. Pri akomkoľvek probléme mu otec dával Sheredaiov za príklad. Prečo nemôže sekať dobrotu ako oni, prečo tamto, prečo hentam to. Vairen na tom nebol o nič lepšie, a tak bol prešľap takéhoto kalibru skoro ako darček od vesmíru.

Hologram sa pohol, Vairen vstal z postele a zamieril k stolu po vodu. „Dal som ti čas na psychickú prípravu, teraz mi povedz, čo sa deje, že nemáš novú tetovačku.“

Tetovačka. Jeho priateľ čiarom na koži nevenoval hlbší význam, aj keď o zvykoch a rituáloch rodnej planéty Shadovej mamy vedel mnohé. Skoro to znelo, akoby si z nudy kupoval žuvačky a tetoval na kožu obrázky drakov.

Skutočnosť ale bola odlišná. Shadeovo dobre stavané telo bolo z časti potetované rozsiahlymi obrazcami. Čierne čiary pokrývali takmer každý kúsok ľavej ruky, prechádzali po ramene k začiatku krku a tam sa cesta delila na chrbát a hrudník. Motívy pokrývali len jednu polovicu hrudného koša a z chrbta si zatiaľ vzali len kus po lopatku. Tetovanie mohlo nahradiť psychologický test, obrazce dávali, aj nedávali význam. Niečo boli len čiary rôznych hrúbok a zakrivení, ale mnohé oblúky ukrývali znaky a obrázky, z ktorých sa dalo čítať. Ak to človek vedel.

„Nedostal som nijaký list.“ Shade nepovažoval za dôležité povedať viac. Hovorilo to za všetko.

„Možno princezná ešte nevymyslela takú pozíciu, pri ktorej by si ostal v Bielom meste?“ Vairen nestrácal dobrú náladu, alebo ho chcel len trochu pobaviť.

„Vtipný,“ prehodil Shade ironicky, na tému Vanille toho mal dnes už dosť. Hlavne, ak mal jeho otec pravdu a dôvodom zdržania listu boli nejaké dohady okolo neho a princeznej. „Vieš dobre, že miesta prideluje jej matka. Všetci, Vairen, fakt všetci už dostali svoje povolanie, len ja nie. Otec mal dnes k Vanilke tiež pripomienky. Že sú to následky môjho správania.“

Vairen mierne prižmúril zelené oči a premeral si ho. „Chceš mi tým snád' niečo naznačiť?“

Shadeovi z úst unikol tichý povzdych, keď unavene pokrútil hlavou. „Už by si o tom vedel, ak by bolo o čom. Mienka kráľovnej je ale pravdepodobne rovnaká ako tá môjho otca.“

„To by ťa už poslala na druhý koniec galaxie, aby sa ťa zbavila.“

Niečo na tých slovách bolo. Ak by s ním kráľovná mala problém, alebo sa ho chcela zbaviť, mala dosť iných spôsobov, než ignorovať všetky výsledky jeho práce.

„Prečo si vlastne nenapísal Vanille?“ Vairenov hologram sa znovu pohol k posteli, zatiaľ čo Shade sa len pohniezdil na mieste. Nemal na otázku odpoveď, a tak si jeho priateľ vyložil ticho ako priestor na pokračovanie. „Určite vie, kde je problém. Slečna – hrám sa na vychovanú – je schopná načúvať aj spod postele, keď ide o jej obľúbenca. A ak si to nepochopil, narážam na teba.“

Shade jeho narážku pochopil, ale nijako ju nekomentoval.

„Takže? Prečo si tu lížeš rany a neprejavíš trochu iniciatívy?“

„Nelížem si tu žiadne rany,“ konečne prehovoril, nemal ale nijaký skutočný protiargument.

„Tak prečo si sa jej ešte nespýtal?“ Vairen si nedal pokoj, aj keď sa na neho nedalo hnevať. Myslel to dobre.

„Lebo...“ začal Shade zdráhavo, aj keď nemal predstavu, ako vetu dokončiť.

„Lebo?“ Vairenov hologram nadvihol obočie. „Lebo ti to ego nedovolí?“

„Ty o ego tiež nemáš veľa čo hovoriť,“ zamračil sa na neho. Vairen mal však pravdu. Vždy, keď prišlo na tému kráľovského povolania, cítil sa ako malý chlapec, ktorý zlyhal.

„Nemám, ale teba nechápem. Je to Vanille a ty ani neskúšaj brať do úst jej titul. Väčšinu času, keď ju stretneš, zabúdaš prejaviť štipku úcty a ja len čakám, kedy pred všetkými päťolizačmi zadrieš nejakú hrozne nevhodnú poznámku. A teraz tu robíš drámu z toho, aby si sa jej spýtal, kde je problém. Vzchop sa a nefňukaj.“

Shade si medzi riadkami prečítal vynadanie. Nakoniec rezignovane prikývol. „Dobre, dnes sa s ňou spojím.“ Ako to vyslovil, začal v hlave hľadať slová, ktoré by pôsobili odľahčene, akoby o nič nešlo. So psím chvostom stiahnutým medzi nohami sa na ňu obracať nemienil. „Nie som si ale istý, čo urobím, ak kráľovná nemá záujem o moju osobu.“

„V prvom rade sa opijeme a potom, keď budeme ležať pod stolom, vymyslíme svetoborný plán, čo s tebou,“ Vairen nepristúpil na vážny tón v Shadovom hlase. „Vieš, že tých možností je dosť.“

„Vieš, ako to myslím.“

„Viem.“

Krátko ticho ukončilo nepríjemnú tému. Shade sa k nej nechcel vracieť a vesmír akoby mu prial. Ozvalo sa zaklopanie. Najprv pozrel k svojím dverám, ale boli to tie holografické, ktoré sa otvorili. Vairenovi do izby vstúpila Spojka.

Victoriu poznal len z videnia a čiastočne z rozprávania chalanov z Vairenovho tímu, ale dnes po prvý raz pôsobila strhane. Jej unavená tvár nezapadala k zvyšku výzoru, k jej pastelovým pestrofarebným vlasom v odtieňoch ružovej, modrej a fialovej. Victoria sa nedala nikdy

prehliadnuť, ak pozornosť nepútala vlasmi, tak výškou, ktorú podčiarkovala topánkami na vysokých podpätkoch.

Hologram si všimla hneď, ako sa dvere otvorili. Prekvapene medzi nimi zastala a nervózne prestúpila z nohy na nohu.

„Shade,“ oslovila ho namiesto pozdravu a krátko kývla hlavou, než pohľad nasmerovala k Vairenovi. „Keď skončíš, príď za mnou, prosím, do pracovne. Potrebujem s tebou a Jacobom hovoriť.“

Prísny až rozkazovačný tón, z ktorého si Vairen neraz utáhoval, Shade nepočul. Keby o nej čo-to nevedel, pôsobila by takmer napäto a vyplašene.

Shade zaregistroval, ako Vairen prikývol a ona bez ďalšieho slova cúvla a stratila sa za zatvárajúcimi sa dverami.

„Mám halucinácie, alebo použila historický prvý raz slovo prosím?“ Vairen sa k nemu otočil so širokým úsmevom na celú tvár.

„Je to ženská, prosí, len keď niečo chce. Z toho, čo si mi o nej hovoril, zjavne chce niečo fakt veľké,“ odvetil mu Shade s úškrnom.

„Radu, čo urobiť, si asi pýtať nebude, takže horím zvedavosťou.“

Shade cítil blížiaci sa koniec ich rozhovoru. Vairen mal povinnosti a jeho čakala vaňa.

„Budem končiť,“ prehovoril Vairen vstávajúc z postele. Než ale vydal povel na ukončenie hovoru, vrhol na Shadea vážnejší pohľad. „V každom prípade, nikomu nehovor o Sheredaiovom prúsere.“

Shade nepotreboval upozornenie o dôvernosti ich rozhovoru. Necítil potrebu nič slovne sľubovať, preto len krátko kývol priateľovi hlavou a tým sa s ním aj rozlúčil.

Hovor sa ukončil, hologram zablikal a na pár sekúnd ostal priestor pred sedačkou prázdny. Rovnako ako jeho vnútro, keď sa zadíval na hodiny. Posledný deň siellthu sa preklopil do druhej polovice a on vedel, že už nijaký list nedorazí.

Predošlá noc si vybrala svoju daň. Učebňa bola poloprázdna a aj tá polovica prítomných, ktorá dokázala neignorovať budík, pôsobila, akoby spala s otvorenými očami. Viest' rozhovor v takom tichu bola výzva, ale pár odvážlivcov ju prijalo.

„Otec požiadal Huslistku o ruku.“

Lyra odvrátila hlavu od monitora ku kamarátke, ale clonili jej husté kučery, pre ktoré nevidela Cloe do tváre. Dokázala však odhadnúť jej vnútorný boj.

„Pred mesiacom... Unúval sa mi to povedať včera. Mama to ešte nevie a on čaká, že jej to oznámim ja.“ Cloe konečne zdvihla pohľad od klávesnice, ktorej sa posledné dve minúty ani nedotkla. Jeden z príznakov, ako veľmi ju dianie v rodine zasiahlo.

„Zbabelec,“ vyšlo z Lyry skôr, ako prehodnotila svoje slová. Empatickú časť osobnosti zrejme zabudla pri raňajkách.

Cloe len krátko prikývla a zhrnula si vlasy z tváre. So svojimi črtami, snedou pokožkou a čiernymi kučerami pôsobila exoticky.

„Tak mu povedz, nech jej to oznámi sám,“ navrhla Lyra, aj keď tomu veľmi nedávala šancu. Spomínala si na prvé rozprávanie svojej kamarátky, ako chcela Huslistku nenávidieť, držať mame stranu. Potom ju ale spoznala a dokázala pochopiť, čím otca tak očarila. Cloe si preto pripadala vinná. Ako zradca.

„Majú už vybraný dátum. Poznám otca, skôr pošle domov svadobné oznámenie, než by išiel za mamou sám.“

„To by bol pekná...“ zasekla sa, stále to bol Cloin otec.

„Sviňa?“ dokončila vetu Cloe s trpkým úsmevom.

Lyra mala v pláne povedať niečo supervtipné, pokojne aj hlúpe, len aby kamarátke zdvihla náladu. Nestihla ale vymyslieť nič použiteľné a periférne zaregistrovala približujúceho sa profesora.

„Nerušíme vás, dievčatá?“

Zahryzla si do jazyka.

„Naposlady ste boli veľmi premúdreľá, takže predpokladám, že už máte všetko hotové. Veď zadanie na hodinu ste určite zvládli za dvadsať minút, keď máte čas neustále mlieť tými drzými ústami.“ Profesor v stredných rokoch zastal oproti jej stolu. Na Cloe ani nepozrel.

Nemalo zmysel hádať sa, ani sa brániť. Jej meno pribudlo na čiernu listinu v deň, keď sa ozvala, aby ho upozornila na chybu. Nemala potuchy

o veľkosti profesorovho ega a ako sa z dobre myslenej poznámky stane nepríjemná diskusia s ešte nepríjemnejšou dohrou.

„No,“ začala a pozrela na svoj prázdny monitor. Zadanie ležalo na stole, ešte ho nečítala. Nemala pocit, že by sa s Cloe rozprávali tak dlho.

Kým premýšľala nad výhovorkou, na monitore sa objavila tabuľka. A ďalšia. Hoci sa nedotkla klávesnice, v oknách samé od seba pribúdali celé odstavce kódov.

„Ešte som to neskúšala spustiť, ale mala som to práve v pláne.“

Snažila sa nezízať na počítač príliš okato. Niekoľko si mohol robiť srandu, mohla to byť akákoľvek sprostosť a ona nemala čas to skontrolovať.

Profesor obišiel stôl, aby sa pozrel a jej neostalo nič iné, ako riskovať. Trochu sa na stoličke odsunula a čakala. Poznala si spolužiakov, a tak viac ako pomoc očakávala nejakú hlúposť. Mohla len dúfať v nevinný obrázok, nie porno z osemdesiatych rokov. Podobné vtipy neboli ničím nezvyčajným. V triede, kde študenti trávili väčšinu času programovaním, nebol problém podsunúť do druhého počítača takmer čokoľvek.

Cez mohutnú postavu profesora nevidela viac ako jeho spotený chrbát. Po chvíli sa nespokojne otočil a zamrmal „fajn“. Vydýchla si.

Len čo bez ďalšieho slova odišiel, Lyra sa nenápadne obzrela po okolitých stoloch. Vypátrať svojho záchrancu mohla niekoľkými ťuknutiami do klávesnice, ale vtom sa za ňou ozval šepot.

„Ušetrím ti čas, stačí sa otočiť.“

Hlas jej bol povedomý, no nevedela si k nemu priradiť tvár. Zvedavo sa obrátila a spoznala Noaha, prísťahovalca zo schodiska.

„Lyra.“

Pohniezdila sa. Nepočula budík, určite nebol čas vstávať.

„Lyra, preber sa.“

„Ešte mám čas.“

„Lyra!“

Spánok sa pomaly vytrácal, ale cítila sa príliš unavená.

„LYRA!“

Niekoľko ňou zatriasol. Prudko sa strhla a dezorientovane otvorila oči. Srdce jej v panike začalo biť rýchlejšie bez toho, aby poznala hrozbu. Akoby strach vsiakol cez póry do jej tela, pokým spala.

„Veď nehuč,“ oborila sa na brata rozospatým hlasom. Pohľad na neho ju upokojoval, ale aj miatol. Nemal ísť na víkend domov? Čo to má s vlasmi?

Kevin sa vystrel a tým akoby prelomil bariéru medzi ňou a okolím. Začala si uvedomovať hluk. Prichádzal zo všetkých strán, dupot nôh, plač i hádka. Hlasy sa miešali a tvorili zhuk rôznych emócií.

Zamračila sa a s narastajúcim zmätkom rozhliadla okolo seba. „Čo sa deje?“

Obrovský priestor s vysokým stropom a niekoľkými kovovými stĺpmi nespoznávala. Napriek tomu mala neodbytný pocit, akoby mala. „Kde to sme?“

„Neviem,“ odpovedal Kevin na obe jej otázky. „Nikto nevie.“

Po chrbte jej prešiel mráz. Okrem krátkeho pocitu déjà vu nikoho z prítomných nepoznala, dokonca ani z videnia.

„Vyzerá to tu...“ nevedela, ako vetu dokončiť. Miestnosť a zariadenia v nej evokovali sci-fi filmy s pokusmi na ľuďoch. *Nebud' sprostá. To je blbosť.*

Niečo hlasno treslo, až naskočila. Aj Kevin sa prekvapene vyklonil spoza stĺpa a Lyra ho nasledovala.

Najväčší hluk prichádzal od dverí, ktoré futuristickým dizajnom ešte znásobovali jej nepríjemný pocit. Nemali kľučku, vyzerali ako zasúvacie a stál pred nimi hlúčik mladých ľudí. Snažili sa ich otvoriť, niektorí sa len dívali, alebo sa medzi sebou dohadovali, keď sa im to nedarilo. Jeden z nich si šúchal rameno, akoby sa dvere chvíľu predtým pokúšal otvoriť násilím.

„Skúšajú to, odkedy som sa prebral,“ poznamenal Kevin, keď zachytil jej pohľad. „Nie sú tu nijaké okná ani iné východy.“

Bratovi dôverovala, ale aj tak sa automaticky rozhladla. Opatrne sa pri tom zošuchla na zem a spravila krok do priestoru. Mal pravdu. Nijaké okná, ventilácia ani nič, cez čo by sa mohli dostať von.

Nikdy nič podobné nevidela, ale pocit déjà vu ju aj tak neopúšťal.

„Ako sme sa sem dostali?“ Nebola to jediná otázka, ktorú mala. Na väčšinu jej však Kevin nemal ako odpovedať.

„Netuším,“ tváril sa ospravedlňujúco, akoby za niečo mohol. „Nikto, koho som sa pýtal, si nespomína.“

Podvedome si počúvala spánok a zamračila sa. Snažila sa spomenúť si na čokoľvek, čo sa za poslednú dobu udialo. Jej spomienky ale boli nesúrodé, nezapadali do seba a aj to, čo sa jej vybavovalo, malo diery.

Hruď sa jej zdvíhala čoraz rýchlejšie. Bola zvyknutá držať veci vo svojich rukách, spoliehať sa na seba, a tak ju prázdno desilo.

„Možno je to nejaký... sociálny experiment?“ Nebolo by to až také neuveriteľné, internet bol plný videí testujúcich správanie sa ľudí v najrôznejších situáciách. Zvláštne polgule na stĺpoch, ktoré mohli byť kamerami, jej teóriu trochu podopierali. Nevidela v nich iný zmysel. „Ak by to bol únos, neboli by sme skôr so zapchatými ústami spútaní v nejakej dodávke?“

Kúsok od nich hlasno zasmrkala mladá žena. Oči mala červené a napuchnuté.

„Nemyslím,“ Kevin chcel odpovedať, ale od dverí sa ozvala ďalšia rana a hneď po nej rad štipľavých nadávok. Plačúce dievča zakvíliło ešte viac.

„Drž už hubu!“ Jeden z chalanov bojujúcich s dverami stratil nervy. Červený v tvári sa zvrtol a zamieril k nej. „Kto má to tvoje kvílenie počúvať?! Zdvihni ríť a buď užitočná!“

Lyra zaregistrovala, ako sa jej brat prudko pohol a bez slova sa postavil chalanovi do cesty.

„Upokoj sa. Je v šoku, takto ju neutíšiš, ani jej nepomôžeš.“

„Všetci sú v šoku a nekvília tu ako prasce!“

Kevin a neznámy si hľadeli do očí. Mali podobnú výšku i stavbu tela, ale tam sa ich podobnosť končila. Kým Kevin bol bledý od množstva času, ktorý trávil v garáži pod podvozkami áut, neznámy bol opálený, akoby sa len nedávno vrátil z dovolenky. Kevinove husté, mierne zvlnené hnedé vlasy už nejaký čas potrebovali kaderníka, ale podobné problémy neznámeho trápiť nemuseli. Vlasy sa mu tiahli len stredom hlavy, zvyšok mal vyholený a nad pravým uchom bilo do očí výrazné tetovanie. Rozdiel bol aj v ich výrazoch. Zatiaľ čo Kevinova tvár ostávala pokojná, mladík ho prepaľoval nahnevaným pohľadom.

„Šetri si to na tých, ktorí nás sem zavreli,“ prehovoril Kevin zmierlivo. Povaha pacifistu sa v ňom nezaprela.

„Seriem vás!“ odvrkol chalan. Nevyzeral pokojnejšie, ale ustúpil. Ku skupinke pri dverách sa už nepridal. Lyra ho v duchu pomenovala Agresor, aj keď to od nej nebolo fér. Za iných okolností mohol byť milý, veselý a mať za sebou celý rad pozitívnych prídavných mien.

Sama nevedela, čo robiť. Nemala byť ako užitočná, a tak len bezcieľne vykročila dopredu. Cítila Kevinov ochranársky pohľad, ale nevšímala si ho. V tichosti obchádzala zariadenia, niekoľko ľudí v nich stále nehybne ležalo. *Je nás tu aspoň dvadsať*. Jej prvý odhad bol zlý, šesť stĺpov a pri každom po päť zariadení jej nakoniec dalo o desiatku väčšie číslo.

Kým sa dvere nepohli, nikomu nehrozilo nebezpečenstvo, ale i tak bol každý jej krok pomalý a váhavý. Prezerala si steny a znovu a znovu kĺzala zrakom po okolí.

„Aj ty premýšľaš, či si bola taká opitá, že si ani nepamätáš, ako si sa prihlásila do veľmi čudnej a pochybnej escape room?“

Lyra sa prekvapene otočila za ženským hlasom. Opretá o jedno zo zariadení, sedela na zemi mladá žena s drsným vzhľadom, ktorý jej v tej chvíli závidela. Rubínovo červené vlasy dlhé sotva po plecia, dva krúžky obopínajúce spodnú peru a piercing v nose. Ako prvé si ale všimla tunely v jej ušiach, prepchala by cez ne minimálne malíček. Tetovania vyliezajúce spod rukáva obraz len dotvárali.

Stisla pery do rovnej čiary, ale úsmev nakoniec nezadržala. „Čudná a pochybná by bola fajn, len keby chceli nechať nejaké indície, ako sa dostať von.“

„Nebud'me nároční,“ odvetilo dievča pobavene. Nezdalo sa, že by ju zvláštna situácia rozrušila. „Možno sa to všetko začne otvorením dier, keď sa preberie zvyšok Šípových Ruženiek.“

„Nebojíš sa?“

„Čo ja viem... Myslím, že ak by sme mali umrieť, už by sme mŕtvi boli. Alebo aspoň spútaní,“ pokrčila lenivo ramenami.

Niečo na jej postoji bolo. Okrem nej ešte niekoľko ďalších osôb vyzeralo, akoby len čakali, kedy konečne dorazí autobus. Tvárili sa takmer znudene.

„Vymazali nám spomienky,“ pripomenula jej Lyra.

„Nekaz mi to, páči sa mi nebáť sa.“

Lyra sa pobavene usmiala. „Dobre, prepáč. Je to tým alkoholom. Máme len trochu dlhšie okno, ale koho to trápi, keď nemáme opicu?“

„Ako vieš? Možno práve bojujem s nutkaním zistiť, čo som naposledy jedla,“ uškrnula sa Potetovaná.

„Akože... smelo do toho. Podržím ti vlasy, ak tu nemáš gumičku.“

Absurdnosť rozhovoru ich rozosmiala, aj keď ani jedna neznela uvoľnene a šťastne.

„Lyra,“ natiahla k nej ruku.

„Harper.“

„Skvelé,“ Agresor narazil do Lyry plecom. „Nieкто nás unesie, aby nás predal alebo čo, ale vy to vidíte ako skvelý čas na zoznamovanie.“

„Prepáč,“ začala Lyra hlasom, ktorý vôbec neznel ospravedlňujúco. Len okato pretočila očami. „Chodiť po miestnosti ako podráždený dôchodca v hypermarkete a do každého pindať, to je určite cesta, ako sa dostať von. Nevie, prečo nám to nenapadlo tiež. Vďaka za tip.“

Videla, ako zaťal sánku, než k nej spravil krok. Preglgla, ale necúvla, ani keď jej vošiel do osobného priestoru. So svojou výškou musela zdvihnúť bradu, aby sa mu mohla dívať do očí. Mala nutkanie zdvihnúť sa na špičky, nechcela ale pôsobiť smiešne.

„A čo teraz? Udrieš ženu, čo nemá ani meter šesťdesiat?“ vysmiala ho Harper, ani sa nezdvihla zo zeme.

Ak to mal v pláne, spamätal sa a adresujúc im niekoľko nadávok odišiel.

„Vďaka za pomoc.“

„Rado sa stalo. Štatisticky bude v takejto skupine viac ako len jeden idiot, takže budeš mať čas vrátiť mi to,“ uškrnula sa Harper a Lyra nad ňou musela pobavene pokrútiť hlavou. Pri dverách opäť zavládol rozruch.

„Neotvoríme to!“

„Otvoríme! Musíme ale nájsť niečo pevné a tenké, inak to nevypáčíme.“

„Nič tu nie je! Otvor konečne oči. Nič tu prosto nie je!“

„Ani sa nepohli,“ zamrmal jeden zo skupinky skôr zúfalo než hnevivo.

Vzduch bol nasiaknutý hádkou. Ak to bol skutočne sociálny experiment, drvivá väčšina by sa mohla pri sledovaní záznamu hanbiť.

Ľudia sa začali pomaly trúsiť preč. Niektorí to vzdali s nervami, iní úplne. Ostalo ich niekoľko vrátane Kevina. Lyra nemala naivnú predstavu, ako príde k dverám a magicky ich otvorí, ale všetko zmenil pohľad na stenu vedľa nich. Bolo tam drobné elektronické zariadenie, ktoré si pre masu tiel predtým nevšimla.

„Tento pohľad poznám, čo ti napadlo?“ spýtal sa jej Kevin, keď sa k nim pridala.

„Je tu panel.“

„Áno, ale ak je na kód, tak ho nevieme a ani sme neprišli na to, kam ho napísať. Nič sa nestalo, keď sme sa dotkli obrazovky,“ ozval sa vysoký chalan. Pripomínal jej pavúka, mal chudé telo bez svalstva a dlhé končatiny. Chloe pre to mala výraz – skade ruka, skade noha. Vyzeral milo aj pod tlakom okolností, mal jednu z tých tvárí. Priateľskú aj bez úsmevu, s trochu väčším nosom a obrovskými okuliarmi s hrubým tmavým rámom.

Kevin si ju premeral. Už tušil, prečo prišla. „Myslíš, že sa do toho dostaneš?“

Pokrčila ramenami. Podobné veci jej neboli cudzie, ale rozhodne nebola najlepšia v ročníku. Ani druhá najlepšia. Necítila sa dokonca ani na prvú desiatku, ale počítačom rozumela.

„Ak nás sledujú, tak je to aj tak jedno,“ pripomenula mu zvláštne pologule na stĺpoch.

„Možno to nie sú kamery.“

Zdvihla k bratovi pohľad, určite tomu sám neveril. Museli by ich tam zavrieť tupci.

Ťukla prstom po obrazovke, ale ako ju upozornil Pavúčí chalan, nič sa nestalo. *Niečo áno. Pozadie na chvíľu sčervenelo.*

Prešla po kraji panelu, no nenašla nijaké tlačidlo. Zamračila sa a skúsila to opäť, tentoraz akoby prstami rozťahovala nejaký obrázok.

Nedostatočný odtlačok. Prístup zamietnutý.

Prekvapene zdvihla obočie a priložila k panelu celú dlaň. Nečakala nijaký zázrak, bola len zvedavá. Nikdy predtým nevidela zariadenie na celý odtlačok ruky inde ako vo filme.

Identifikácia odmietnutá. Prístup zamietnutý.

Cítila za chrbtom nielen brata a Pavúčieho chalana, ale aj pár ďalších ľudí. Čakali na zázrak, ktorý sa nekonal. „Toto neviem obísť.“ Priala by si byť taká dobrá, ale nebola. A pod drobnohľadom toľkých ľudí si preto pripadala hlúpo.

Ďalšie minúty ubiehali pomaly. Prebrali sa aj posledné osoby a zmätene prežívali to, čo ostatní pred nimi. Niektorí osamelo hľadeli na podlahu, iní sa pridali k malým hlúčikom a viedli teórie.

„Ak sa niečo stane, utekaj a o mňa sa nestaraj.“ Kevin obrátil k Lyre vážny pohľad.

„To isto,“ pokrútila nad ním hlavou.

„Myslím to vážne.“

„To aj ja. Nenechám ťa tu.“

Kevin nespokojne zmražil čelo. „Lyra, vieš, že som úplne nemožný a nemám žiadnu kondičku. Spomeň si, ako som bol raz s tebou behať a skoro som umrel už na konci ulice.“

Uvedomoval si vôbec, čo od nej chcel? Bol jej brat a veľkú časť detstva aj najlepší priateľ. Nemienila ho nikde nechať. Beztak neverila, že by im niekto poskytol možnosť utiecť.

Pavúčí chalan vedľa nich sa pomrvil a vystrel. Vyzeral ako surikata na stráži. „Nepočujete niečo?“

Prižmúrila oči, akoby to malo efekt na jej sluch a snažila sa cez tiché hlasy a vzlyky niečo zachytiť. „Za dverami,“ zašepkala a postavila sa na nohy, tisnúc ucho k chladnému povrchu.

Kevin s Pavúčím chalanom ju nasledovali, viaceré tváre na nich zmätene pozreli. Strach akoby opäť naplnil ovzdušie.

„Niekto tam plače?“ šepol Kevin.

Prikývla, aj ona počula vzlyky. A kroky. Dupot viac ako len niekoľkých párov nôh.

„Myslím, že nie sme jediní unesení,“ šepla k tým dvom. Za dverami bolo počuť i útržky otázok. *Kam nás vediete? Kto ste?*

Kým väčšina spoluunesených ostala sedieť na zemi a tvárila sa vydesene alebo odhodlane utekať či bojovať, niekoľko osôb sa pridalo k ich trojici. Jednou z nich bola aj Harper. „Čo to tu máte?“ Strach akoby ju stále obchádzal.

„*Pridajte trochu, nehryzieme! Rovno dopredu, nezastavujte!*“

Príkazy k nim dolahli aj cez dvere. Potichu za nimi stáli, vymieňali si napäté pohľady a mlčali. Netrvalo dlho a zvuky utíchli.

Lyra by najradšej vyhrkla – musíme vypadnúť – ale, našťastie, si jazyk udržala za zubami. *Výborný postreh, Lyra. Vôbec sa o to už aspoň dvadsať minút nikto nepokúšal.*

„Je len otázka času, kedy prídu aj po nás,“ zhodnotil stále tichým hlasom Pavúčí chalan. Atmosféru jeho slov dotváral neutíchajúci plač, ktorý už Lyre začínal liezť na nervy. Dievča plakalo takmer nonstop.

Priestor naplnil ďalší vzlyk, keď sa Uplakaná vyštverala na nohy a rozbehla sa rovno k ich malej skupinke. Lyra na ňu prekvapene pozrela a vzápätí takmer nadskočila.

„POMOC! Prosím, pustite nás von!“ trieskala rukami o dvere a jačala, kým jej Kevin nepritisol ruku na ústa.

„Prestaň... nekrič...“ prihovárал sa jej a snažil sa udržať jej metajúce sa telo. Pritisol si ju na hrud', ale ona ho kopala a dupala mu na nohu z celej sily, akú v sebe našla.

„Prestaň!“

„Drž hubu!“

Nahnevané i vystrašené hlasy sa ozývali z každej strany. Ten jej krik muselo byť počuť všade.

„Vrazte jej niekto, nech drží papuľu!“

Návrhy boli zrkadlom strachu a Lyra ukázala Agresorovi a hlúčiku, ktorý sa k nemu pridružil, prostredník. *Netvár sa, sama by si ju najradšej prefackala, nech sa spamätá.*

V tej chvíli sa dievča konečne prestalo brániť. Utíchli aj šepot a pokriky. Bolo to, akoby na televízore zrazu niekto vypol zvuk.

Kevin a dokonca i Harper mali vytreštené oči a Lyra ich smerom prekvapene otočila hlavu.

Medzi stĺpmi stála pevne vystretá žena. Bola nesmierne vysoká, na trochu staršej tvári jej svietil úsmev, zdal sa ale silený. Nacvičený. Mala na sebe jednoduché šaty, bradu sebaisto zdvihnutú a pohľadom rad radom prechádzala po šokovaných tvárach.

Lyra na tom bola rovnako. Žena sa nemala ako dostať dnu. A predsa tam bola.

„Násilie nie je nutné.“ Mala zvláštny prízvuk a melodický hlas. „Som Victoria a pre...”

Žena sa zasekla, jej telom preletela teniska. Niekoľko osôb zhíklo a miestnosť opäť zašumela.

Lyre takmer vypadli oči. *To čo sa práve stalo?* Iracionálne jej ako prvé napadlo slovo duch. V nič také neverila, ale aj tak jej po chrbte prešiel mráz. *Nebud' sprostá. Futuristický zjav a duch nejdú dokopy.* Hologram bola ďalšia vec, ktorú nikdy predtým nevidela. Viackrát skúšala virtuálnu realitu, ale toto bolo iné. Victoria pôsobila živo ako ktokoľvek z nich, v hlase nemala stopu po technike.

„Slečna Talia, tu topánku by ste si mali obuť. Budete ju ešte potrebovať,“ Victoria prehovorila, akoby sa nič nestalo.

„Kto ste?“ vyhrkol niekto.

„Čo chcete?“

„Kde to sme?!“

„Ako viete, ako sa volám?“

„Čo ste zač?!“

S prvou otázkou sa spustila lavína ďalších. Victoria naďalej stála bez pohnutia a čakala, kým nedoznie aj posledný výkrik a ticho dá slovo opäť jej.

„Som Victoria,“ zopakovala s krátkou odmlkou, akoby čakala aj druhú tenisku, „a pre dnešný deň som váš sprievodca. Chápem, že máte otázky, všetky budú zodpovedané, ale nie teraz.“

Kým hovorila, ostatní mlčali. Bola jediným zdrojom informácií, aj keď stále nijaké neposkytla.

„Onedlho sa tamtie dvere,“ Victoria sa pootočila a mávla smerom k nim, „otvoria a vy sa presuniete. Nemusíte utekať, dám vám teraz aspoň tú najpodstatnejšiu informáciu – nehrozí vám tu nijaké nebezpečenstvo. Nie ste tu preto, aby vám bolo ublížené. Nebudete fyzicky napadnutí, sexuálne zneužití ani rozpredaní na orgány. Nič, čo vám v najhorších scenároch napadlo, sa tu neudeje.“

Miestnosť nevýrazne zašumela. Victoria znovu stíchla a čakala, ale nedostala žiadnu zmysluplnú otázku.

„Opakujem, nebude vám ublížené, a tak vás prosím, aby ste utvorili dvojrad a pripravili sa na presun. Všetky informácie a dôvody, pre ktoré ste tu, sa onedlho dozviete.“ Victoria sa svižnými, nehlučnými krokmi pohla k jednému zo stĺpov a tam zastavila. Chcela im vytvoriť priestor, ale nik sa nehýbal.

Sme prví na rane. Napadlo Lyre a podobná myšlienka musela prejsť hlavou aj Uplakanej, keď sa od dvier rozbehla k väčšej skupinke vzadu.

Ostatní unesení stáli na mieste a vymieňali si neisté pohľady. Nikto nechcel prijať rolu toho prvého. Victoria si to musela uvedomiť tiež.

„Uvidíme sa o chvíľu.“ Hologram zablikal a stratil sa.

„Čo to bolo?“

„Nejaká virtuálna realita?“

„Skôr hologram.“

„Bola ako živá, nie je hologram modrý?“

„Veď je to jedno,“ skočila im do reči Lyra. Na slušnosť neostával priestor. Mali možno pár minút, ak vôbec, kým sa dvere otvoria. „O chvíľu po nás prídu a vaše rozjímanie, s čím ste mali tú česť, nám bude na dve veci.“

Jej slová zaúčinkovali ako studená sprcha. Trochu ju pichlo svedomie, ale naozaj nemali čas.

„A čo chceš ako robiť? Máme sa postaviť do dvojradu a čakať ako kravy na porážku?!“ oboril sa na ňu Agresor.

Odignorovala ho. Hádať sa mohli aj neskôr. Otočila sa ku Kevinovi. „Sme prví na rane.“

„Pred chvíľou sme videli hologram, sme v podivnej technickej miestnosti,“ pokrčil ramenami. „Myslím, že je jedno, v akom poradí vyjdeme von. Mala si pravdu, museli by byť tupí, aby nám nechali šancu na útek.“

„Tolko optimizmu,“ zamiešala sa do rozhovoru Harper. „Niet predsa nad zábavu z prvého radu.“

Nie všetci jej názor zdieľali. Do dvojradu sa nikto nehrnul a aj tí, ktorí boli k dverám blízko, sa posunuli čo najďalej. Netrvalo dlho a ostali pred nimi iba oni štyria.

„Dvojrad asi nebude,“ poznamenal Pavúčí chalan.

Lyra pokrútila hlavou.

„Ranu od teba bude poriadne cítiť,“ poznamenala pri pohľade na Harperine prsty. Takmer na každom mala niekoľko prsteňov. *Mala by som do budúcnosti prehodnotiť svoj postoj k zbytočnostiam menom bižutéria a šperky.*

„Isté osoby by s tebou určite súhlasili,“ Harper sa spokojne uškrnula a niekoľko prsteňov si stiahla z ruky. „Na, mám ich dosť.“

Lyra to síce nepovedala s cieľom niečo získať, ale neodmietla ich. „Ďakujem.“ Ak by došlo k boju, mohli sa jej hodiť. Vtedy dostala nápad. „Počujte,“ zdvihla hlavu a rozhliadla sa po ostatných, „v miestnosti nič nie je, ale máme toho dosť aj na sebe. Prstene alebo opasky! Kopa praciek má ostré hrany, alebo ešte aj lodičky, môžete použiť opätky.“

Niektorí hneď začali pracovať na provizórnych zbraniach, ale boli aj takí, ktorí na ňu hľadeli povýšenecky.

„Dobré ráno, stará mama,“ zamávala na ňu topánkou obďaleč stojaca blondínka. Stála v hlúčku, ktorý už bol pripravený na boj.

„Hej! Počúvajte! Bude lepšie, keď všetky tie veci skryjete do vreciek. Nemôžeme na nich zaútočiť hneď. Určite to čakajú a prídeme o všetky šance...“

Agresor nenechal Kevina dohovoriť. „Nevšimol som si, že by tu prebehli nejaké voľby a my sme ťa menovali za vodcu.“

„Preboha, drž už hubu,“ zavrčala na neho Lyra. „Doteraz si nepovedal nič múdre, len sa skrývaš niekde vzadu a po všetkých štekáš ako najväčší hrdina,“ pokračovala a úplne ignorovala Agresorov nenávistný pohľad. „Máme len dve možnosti. Tváriť sa, že hráme podľa ich pravidiel a pritom byť pripravení na plán B, teda brániť sa. Alebo prejsť rovno na útok.“

„Plus, ak vyjdeme von, možno zistíme, kde to sme a ako utiecť,“ doplnila Harper skôr, ako by Agresor stihol niečo dodať, aby mal posledné slovo.

Lyra bola vďačná, keď obavy z následkov vyhrali nad bezhlavým hraním sa na hrdinov. Ako prvý sa k nim pridala trochu zavalitejší chalan s logom Supermana na tričku a povzbudil tak aj iných.

Nepridali sa všetci, niektorých strach pripútal na mieste, ale aspoň už neboli len štyria.

A potom sa dvere otvorili.

ZAÚJAL ŤA
PRÍBEH?

Oslovila Ťa ukážka a chceš vedieť,
ako bude **príbeh pokračovať**?

Anarchorance a **Riján** si môžeš objednať priamo od mňa a získaš tak aj niečo navyše:

- **Podpis s venovaním**, ak oň máš záujem
- **Prekvapenie**, ktoré sa otvára po dočítaní konkrétnej strany knihy
- **Záložky**

CHCEM SI KNIHY PREČÍTAŤ

(Odkaz vedie k objednávkovému formuláru, ale knihy sa dajú objednať aj cez email pernisovaiv@gmail.com)

Ak Ti viac vyhovuje nákup cez **internetové kníhkupectvá**, tu je niekoľko odkazov:

))) ⇄ (((

Vydaj sa na dobrodružstvo spolu s **unesenou pozemšťankou, vojakom a princeznou**, ktorí síce žijú na rozličných planétach, ale ich **osudy sú prepojené**.

))) ⇄ (((

RECENZIE

Stále váhaš? Tak tu je niekoľko **recenzií**, zvyšok nájdeš napríklad na Martinuse či Goodreads.

Martina Fábian

13

✓ OVERENÝ ZÁKAZNÍK ⓘ

★★★★★ 21.8.2024

Pošlite to do sveta, prosííím

Slečnu spisovateľku osobne nepoznám, mohla by som jej byť mamou, ale Ivetka, som tvoj fanúšik. Normálne je to prvá osoba, ktorú na FB sledujem a nepatrí medzi ľudí, ktorých skutočne poznám. Prečo? Lebo píše úplne neskutočne! Ďakujem jej rodičom, že ju v tom podporili. Je to dielo hodné uvedenia do sveta. Príbeh je originálny, úplne logický, postavy sú veľmi reálne a uveriteľné a dokážete im rozumieť, pochopiť ich konanie. Dej sa skvele zamotáva a každú jednu vetu si viem dokonale predstaviť ako vo filme. Prosím, preložte to niekto do AJ a pošlite Netflixu, nech to natočia. Ale len pod podmienkou, že to nespotvorí a dotočia všetky diely :-D. Ivetka by si zaslúžila celosvetovú slávu a možnosť zarobiť toľko na tomto diele, aby už nemusela robiť nič iné, len písať a písať a robiť nám radosť.

patricia hunkova

OVERENÝ ZÁKAZNÍK

★★★★★ 9.1.2021

Je až neuveriteľné že toto dielo vzniklo u nás na Slovensku. Mladá autorka ktorej vyšla prvotina, a hneď kvalitná prvotina!

Táto kniha vás chytí a nepustí. Sympatické postavy, veľa akcie a mimozemské technológie.

Zaručia čitateľský zážitok. Mne kniha mizla pod rukami a užívala som si ju, autorka vie urobiť zvrat aj vtedy keď ho nečakate.

Počas čítania som mala milióny otázok a som veľmi rada že kniha vám dá aj väčšinu odpovedí.

Knihu odporúčam milovníkom YA a Sci-fi.

[↑ Čítať menej](#)

sanny bookphoto

OVERENÝ ZÁKAZNÍK

★★★★★ 5.9.2022

Čo tak to skôr zažiť ako prečítaš moju recenziu?

Môžem ti povedať, že to je sci-fi, ale budeš tú recenziu čítať ďalej? Pochybujem. Lebo tu mám ľudí, ktorí fandia, tak ako ja romantike a fantasy. Prezradím ti niečo.

Sedela som na koberci v Panta rhei a kuk - obálka. To je to prvé, čo ma chytilo. Druhé, začala som čítať hneď v kníhkupectve a od prvých doch strán som povedala "kupujem".

Mám ju doma a.... Dokonalosť!

V kapitolách sa striedali tri osoby.

LYRA - uniesli ju zo zeme na planétu Anarchorance.

VANILLE - budúca kráľovná Anarchorance.

SHADE - odíde z Anarchorance na planétu, z ktorej všetci utekajú.

Čo je prvé sú rôzne pohľady a povahy. To dodáva knihe sakramenskú pestrosť.

Ďalšie, ste si vedomí hneď, že toto je prvá časť. Tu mi každá kapitola šepkala "priprav sa, priprav sa na to, čo príde." Celý dej vás priam pripravuje na to, čo sa len udeje a vy nevíete čo sa stane.

Viete, že vás čaká totiž masaker! JATKY! Kks, čo to trepem. Už sa to deje v jednotke! Viete, že aj vo fantasy musím mať romantickú linku, aby pre mňa mala kniha aký, taký zmysel. Táto kniha mala všetko.

Ach, ako som ja kritická voči slovenským autorom. Tak veľa kníh, tak málo, čo chytí za srdce. Už duplom v slovenských vydavateľstvách nájsť slovenskú autorku sci-fi. Veríš mi? Tak to zarad medzi svoje budúce, čítané knihy!

[↑ Čítať menej](#)

Tereza Babicová

OVERENÝ ZÁKAZNÍK

★★★★★ 29.1.2024

ÚŽASNÁ

Nechápem, prečo som sa jej tak dlho vyhýbala

Na začiatku som bola chvíľu stratená, kým som si zvykla na postavy, nový svet, nové slová.

Autorka to rozbalila bez zbytočných omáčok, čo je na jednej strane fajn, pretože ma to nútilo čítať ďalej, aby som sa dozvedela viac. No na druhej strane, niekomu by mohlo chýbať počiatočné vysvetlenie. Akonáhle som sa do toho dostala, už sa mi veľmi ťažko odkladalo knihu.

Príbeh je no, ako by som to

som unesená,

uchvátená,

jednoducho MILUJEM to

Ale späť k deju. V príbehu sa striedajú kapitoly z pohľadu troch postáv: Lyra - dievča, ktoré uniesli zo Zeme na Anarchorance, Shane - obyvateľ Anarchorance, ktorý dostane špeciálnu úlohu na planéte Riján a Vanille - budúca kráľovná sústavy planét.

V podstate som si ich obľúbila všetkých troch, aj keď Vanille mi prišla menej výrazná. Ale predpokladám, že v ďalších pokračovaniach sa aj ona prejaví viac.

Za zmienku stoja aj ostatné postavy. Je tam rôznorodá zmes charakterov, ktorá to celé úžasné vyvažovala. Myslím, že si tam každý nájde svojich obľúbencov.

To, že skoro každá kapitola končila ako argentínska telenovela (mala som čo robiť, aby som nepreskakovala kapitoly) som predsa len akceptovala a čítala ich pekne poporiadku.

ALE TEN KONIEC !!! Tak to čo bolo

Ešte by som na záver vychválila obálku - úplne ma hypnotizuje (normálne bez zábran by som si to dala vytetovať)

Ripper

NEOVERENÝ NÁKUP ⓘ

★★★★★ 1.3.2021

Jedna z mojich TOP kníh 2020

Po prečítaní som zostala sedieť v nemom úžase. Knižka sa mi páčila od úplného začiatku až po finálne riadky a úplne ma pohltila.

Nečakalo ma žiadne tápanie v deji, čo je super. Pri mnohých iných knižkách sa totiž stalo, že som bola hneď z úvodu stratená ako Danko v skladbe rozvitej vety. Kto je kto a aké sú väzby, vzťahy a názvy. V Anarchorance mi bolo toto všetko jasné od začiatku a ani raz som nemala nutkanie listovať späť, aby som si osviežila pamäť.

Prepracovanosť reálií bola tiež skvelá. Autorka premyslela všetko do detailov a opísala prostredie a postavy spôsobom, že som si hneď vedela utvoriť obraz, všetko si vizualizovať a ešte sa mi to aj páčilo. Naozaj parádne stvorený "svet" ejkej ej galaxia.

V knihe neboli žiadne žiadne omáčky navyše. V deji som nepostrehla žiadnu prázdnu vatu zbytočných slov, ktoré tam byť vôbec nemuseli, ani zdĺhavé kingovské opisy. Niektoré to má možno rád, ale ja osobne som ocenila dynamický dej, ktorý sa mi nechcelo prestať čítať.

Postavy a ich charaktery - ak by som si prečítala o ďalšej neohrozenej hrdinke, ktorú zrazil vlak a prežila to, alebo že holými rukami porazila armádu a ešte pri tom vyzerala ako z prehládokového móla, podložíť si knihou stôl alebo ňou prikúrim. Thank god, že na mňa nič také nevyskočilo a od autorky by som to ani nečakala. Dokonca mi bola väčšina rozličných postáv sympatická a to je čo povedať. Žiadna prehnaná dokonalosť, len uveriteľné charaktery do ktorých sa dokážete v mnohých veciach vcítiť. U mňa to bola napríklad Lyra a jej drzá držka.

Aby som to všetko zhrnula, podľa mňa je kniha skvelá a jediné čo by som vytkla je to, že ešte nemá pokračovanie. A ak z nej raz nebude seriál na Netflixe, tak ja neviem už :D

[↑ Čítať menej](#)**Juliana Klamíková**

✓ OVERENÝ ZÁKAZNÍK ⓘ

★★★★★ 4.1.2021

Sci-fi, ktoré potrebujete čítať!

Ja som popravde netušila čo mám od knihy čakať. Tešila som sa na ňu ale ja zasa nemám veľký prehľad v Sci-fi žánre. Ja sa pridávam ku každej dobre recenzii na túto knihu, keďže Anarchorance bolo úžasné.

Príbeh sleduje tri postavy; Lyru, Shadea a Vanille. Z osobnostnej stránky som si najviac zamilovala Lyru ale najviac ma bavila dejová linka Shadea, Vanille bola super a aj dosť obohatila príbeh aj keď pre mňa osobne špeciálna nijak nebola. Mojou najobľúbenejšou postavou však aj tak bola Veiren

Autorka vzťahy medzi postavami vykreslila skvelo, aj priateľstvo aj nepriateľstvo. Veľmi sa mi páčilo ako boli naše hlavné postavy spolu poprepájané neviditeľnými nitkami.

Kniha sa čítala neuveriteľne rýchlo. Veľmi dobre sa mi čítal autorky štýl písania a aj jej opisy, vysvetlovačky sveta atď.

Veľmi ma učaril svet, história a kultúra sveta a ich všetky technológie. Autorka ho fantasticky vymyslela, vysvetlila a je to pravdepodobne moja najobľúbenejšia časť tejto knihy. Jednoducho wau.

V deji nikdy neprišlo suché, nudné, miesto. Stále sa tam niečo dialo, bolo to veľmi zaujímavé a pútavé a ten koniec?! Úplne ma odrovnal a druhú časť potrebujem čo najskôr.

Ak ste milovník fantasy a Sci-fi, Anarchorance potrebujete čítať. Ak ste milovník slovenskej tvorby, toto nemôžete prepasnúť. (Fakt, že tento príbeh napísala Slovenská autorka je mind-blowing). Ja vám túto knihu môžem iba odporučiť 5/5.

[↑ Čítať menej](#)

Hodnotenie čitateľov na
knižnej databáze Goodreads:

Anarchorance (Anarchorance, #1)
by Iveta Pernišová (Goodreads Author)
★★★★★ 4.23 avg rating — 97 ratings — 2 editions

Hodnotenie čitateľov na
martinus.sk

4,8 / 5

88 hodnotení ⓘ

Použité údaje sú z novembra 2024

Hodnotenie čitateľov na
knižnej databáze Goodreads:

Riján (Anarchorance, #2)
by Iveta Pernišová (Goodreads Author)
★★★★★ 4.92 avg rating — 36 ratings

Hodnotenie čitateľov na
martinus.sk

4,9 / 5

52 hodnotení ⓘ

Použité údaje sú z novembra 2024

CHCEM SI KNIHY PREČÍTAŤ